

"Monk 5"

Geeft Monk de moed op?

Hijgend hing Monk weer in zijn eigen spleet. Hij klemde zich stevig aan zijn pij vast. Zijn kleine spinnenhartje bonkte in zijn borst. Een beetje sporten kan geen kwaad, maar dit is overdreven, dacht hij. Hij nam zich voor beter op Judas te gaan letten. Het moest toch mogelijk zijn om de gangen van zo'n kater een beetje na te gaan. Hij zou er toch wel vaste gewoontes op na houden. Voortaan zou hij één van zijn spinnenogjes zoveel mogelijk op Judas gericht houden.

De volgende morgen was Monk voorzichtig naar de eetzaal geslopen. Judas was in geen velden of wegen te bekennen, maar Monk gebruikte alles wat hij op zijn weg tegenkwam om zo onzichtbaar mogelijk te blijven, zoals vazen met bloemen, kaarsen, meubels. Hij vond het eten van de monniken intrigerend, zó anders dan wat hijzelf gewend was en dan nog lezen uit een boek terwijl er gegeten werd. Eén monnik mocht dan kennelijk niet eten. Hij moest, dat zou wel voor straf zijn dacht Monk, lezen terwijl de rest at. Hij las héél vlug, misschien dat hij dan wat minder honger had. Verder werd er niet gesproken. Monk hoorde dat het over vergeving ging. Kennelijk mocht je, als een ander je kwaad had gedaan, niet boos worden, nee, je moest zelfs als je geslagen werd, ook nog je andere wang toekeren. Monk geloofde niet dat hij wangen had. Waar zouden die moeten zitten? Het zou wel niet voor spinnen gelden, dacht Monk. Wéér een verschil om te overbruggen als hij zijn volgend leven in ging.

Het zou een vermoeiend gebeuren worden. Hij werd er een beetje moedeloos van. In zó'n stemming was hij in staat het bijltje erbij neer te gooien en zijn pij aan de distels te hangen.

Dan kwam nog het feit dat de bestrafte monnik kennelijk niet vergeven werd. Zou hij ook geen wangen hebben? Monk wist het ècht niet meer en slofte somber naar zijn spleet terug.

